

ZÁMĚNA

Existují lidé, jejichž osudem je, aby se setkali. Ať jsou kdekoli. Ať jdou kamkoli. Jednoho dne se potkají.

Claudie GALLAY

New York

Letiště JFK

Týden před Vánoce

ONA

„A pak?“

„Pak mi Raphaël dal diamantový prsten od *Tiffanyho* a požádal mě o ruku.“

Madeline s telefonem přitisknutým k uchu přecházela před skleněnými tabulemi vedoucími na letištní plochu. Pět tisíc kilometrů odsud v malém bytě na severu Londýna její nejlepší přítelkyně netrpělivě poslouchala detailní líčení Madelinina romantického výletu do Big Apple.

„Pojal to opravdu ve velkém stylu!“ konstatovala Juliane. „Víkend na Manhattanu, pokoj v hotelu *Waldorf*, projížďka v kočáru, staromódní žádost o ruku...“

„Ano,“ usmála se Madeline. „Všechno bylo dokonalé, jako ve filmu.“

„Možná trochu moc dokonalé, ne?“ dobírala si ji Juliane.

„Můžeš mi vysvětlit, jak může být něco ‚příliš‘ dokonalé, paní Povýšená?“

Juliane se pokusila krkolomně navázat:

„Chci říct, že v tom možná chybělo *překvapení*. New York, *Tiffany*, projížďka ve sněhu a bruslení v Central Parku... Je to trochu banální, trochu klišé!“

Madeline ironicky kontrovala:

„Pokud si dobře vzpomínám, Wayne ti nabídl sňatek po návratu z hospody po jedné pijatice. Byl nalitý jak dělo a utíkal zvracet na záchod hned poté, co tě požádal o ruku, že jo?“

„O. K., vyhrálas,“ kapitulovala Juliane.

Madeline s úsměvem zamířila k odbavovacímu prostoru, aby v kompaktním davu vyhledala Raphaěla. Teď na začátku vánočních prázdnin byla letištní hala plná cestujících a bzučelo to tu jak v úlu. Někteří letěli za svými rodinami, zatímco jiní mířili do vzdálených koutů světa, do rajských destinací, daleko o newyorské šedi.

„Ty jsi mi vlastně neřekla,“ pokračovala Juliane, „jaká byla tvoje odpověď?“

„Děláš si legraci? Samozřejmě jsem řekla ano!“

„Nepotrápila jsi ho trochu?“

„Potrápit ho? Jul, je mi skoro čtyřiatřicet! Nemyslíš, že už jsem čekala dost dlouho? Miluju Raphaěla, chodím s ním už dva roky a pokoušíme se o dítě. Za pár týdnů se nastěhujeme do domu, který jsme si společně vybrali. Juliane, poprvé v životě se cítím šťastná a v bezpečí.“

„To říkáš proto, že stojíš vedle tebe, že?“

„Ne!“ rozesmála se Madeline. „Šel podat zavazadla. Říkám to, protože si to myslím!“

Zastavila se před novinovým stánkem. Ležely tam vedle sebe deníky, jejichž první stránky přinášely obraz upadajícího světa s pochmurnou budoucností: hospodářská krize, nezaměstnanost, politické skandály, vyostření sociální situace, ekologické katastrofy...

„Nebojíš se, že s Raphaëlem bude tvůj život předvídatelný?“ popíchlá ji Juliane.

„To není žádná vada!“ namítla Madeline. „Potřebuju někoho solidního, věrného, někoho, komu můžu důvěřovat. Všechno kolem nás je nejisté, křehké a vratké. To ve svém manželství nechci. Chci se vrátit večer domů a být si jistá, že ve svém domově najdu klid a mír. Chápeš?“

„Hm...“ udělala Juliane.

„Žádné ‚hm‘, Jul. Tak vyraz do obchodů pro šaty pro družičku!“

„Hm,“ opakovala znovu mladá Angličanka, ale tentokrát spíš proto, aby zamaskovala své dojetí, než aby vyjádřila svoji skepsi.

Madeline se podívala na hodinky. Za ní čekala na rozjezdových drahách v řadě bělostná letadla na svůj odlet.

„Tak jo, končím, moje letadlo odlétá v půl šesté a já jsem pořád ještě nenašla svého... svého manžela!“

„Tvého *nastávajícího* manžela...“ opravila ji se smíchem Juliane. Kdy mě navštívíš v Londýně. Co třeba tenhle víkend?“

„Ráda bych, ale nejde to: přistaneme v Roissy strašně brzy. Budu mít stěží čas dát si doma sprchu, než otevřu obchod.“

„Přece by se to pro jednou nezbláznilo!“

„Jsem květinářka, Jul! Vánoce jsou obdobím, kdy mám nejvíc práce!“

„Zkus se aspoň vyspat v letadle.“

„Dobře! Zavolám ti zítra,“ slíbila Madeline a zavěsila.

*

ON

„Nech toho, Francesco: setkání nepřipadá v úvahu!“

„Ale já jsem jenom dvacet metrů od tebe, hned pod eskalátorem...“

Jonathan s mobilem u ucha se zamračil a přistoupil k zábradlí nad pohyblivými schody. Dole stála mladá brunetka s tváří madony, telefonovala a přitom držela za ruku dítě v příliš velké bundě. Měla dlouhé vlasy, džíny a vypasovanou pérovou bundu a na obličejí sluneční brýle s masivními obroučkami, které jí zakrývaly část obličeje jako maska.

Jonathan zamával směrem ke svému synovi, který mu pozdrav nesměle oplatil.

„Pošli mi Charlyho a zmiz!“ přikázal rozzlobeně.

Pokaždé když spatřil svou ex-manželku, zaplavil ho hněv smíšený s bolestí. Silný pocit, který nedokázal ovládnout a který ho zároveň rozzuřil i deprimoval.

„Takhle se mnou už nesmíš mluvit!“ protestovala tónem s lehkým italským přízvukem.

„Neopovažuj se mi říkat, co mám dělat!“ vybuchl.

„Byla to tvoje volba a ty musíš nést důsledky. Zradila jsi rodinu, Francesco! Zradila jsi nás, Charlyho a mě.“

„Charlyho z toho vynech!“

„Vynechat ho? Když právě on za to pyká? Právě kvůli tobě vidí svého otce jen pár týdnů v roce!“

„Je mi to lí...“

„A letadlo!“ přerušil ji. „Mám ti připomenout, proč se Charly bojí letět sám letadlem, což mě nutí, abych každé prázdniny absolvoval cestu přes celou zemi?“ zvýšil hlas.

„To, co se nám stalo, je... je život, Jonathane. Jsme dospělí a ani jeden z nás není jen hodný a druhý zlý.“

„Soudce byl jiného názoru,“ poznamenal unaveně. Narážel tím na rozvod, při němž byla za viníka označena jeho ex-manželka.

Jonathan upřel zamyšlený pohled na rozjezdovou dráhu. Bylo teprve půl páté, ale už padal soumrak. Na osvětlených ranvejích čekala celá řada jumb na signál k zahájení předletové kontroly před startem do Barcelony, Hongkongu, Sydney, Paříže...

„Tak jo, konec řečí,“ pokračoval. „Škola začíná 3. ledna, přivezu ti tedy Charlyho den předtím.“

„Dobře,“ souhlasila Francesca. „Ještě něco: koupila jsem mu mobil. Chci, abych mu mohla kdykoli zavolat.“

„Ty si děláš legraci! To nepřipadá v úvahu!“ vybuchl. „Sedmiletému dítěti se nedává mobil.“

„O tom se dá diskutovat,“ namítla.

„Když se o tom dá diskutovat, neměla jsi o tom rozhodovat sama. Můžeme si o tom promluvit později, ale teď si ho zase vem a pošli mi sem Charlyho!“

„Dobře,“ souhlasila krotce.

Jonathan se naklonil nad zábradlí a přimhouřil oči. Viděl, jak Charly podal Francesce barevný přístroj,

pak matku objal a trochu nejistým krokem vstoupil na pohyblivé schody.

Jonathan odstrčil pár cestujících a zamířil ke svému synovi.

„Ahoj tati.“

„Ahoj mladíku,“ odpověděl a objal ho.

*

ONI

Madelininy prsty rychle přebíhaly po klávesnici. S telefonem v ruce si prohlížela výlohy *duty free* obchodů a takřka poslepu psal esemesku Raphaëlovi. Její přítel podal jejich zavazadla a teď stál ve frontě na bezpečnostní kontrolu. V esemesce mu Madeline psala, že se sejdou v kavárně.

„Tati, já mám hlad. Můžu dostat *panino* prosím?“ zeptal se zdvořile Charly.

Jonathan s rukou na rameni svého syna procházel bludištěm ze skla a oceli, které vedlo k odbavovacím přepážkám. Nenáviděl letiště, zejména v tomto ročním období – Vánoce a letištní haly mu připomínaly nepřijemné okolnosti, za nichž se dozvěděl a nevěře své ženy před dvěma lety – ale z radosti, že je zase s Charlym, ho objal a zvedl ze země.

„Jedno *panino* pro mladého muže!“ řekl vesele a zahrnul k restauraci.

Nebeská brána, největší kavárna v terminálu, se rozkládala kolem atria, v jehož středu se nacházelo několik pultů nabízejících široké spektrum kulinářských specialit.

Čokoládový zákusek, nebo kousek pizzy? váhala Madeline a zkoumala nabídku. Ovoce by bylo samozřejmě rozumnější, ale ona měla hlad jako vlk. Položila na svůj táč koláč, pak ho zase vrátila, když jí její Jiminy Cricket pošeptal do ouška počet kalorií, které ten kousek obsahuje.

Zklamně sáhla po jablku v proutěném košíku, objednala si čaj s citronem a zamířila ke kase.

Ciabatta, pesto, grilovaná rajčata, parmská šunka a mozzarella: Charlymu se na jeho italský sendvič sbíhaly sliny. Od nejtělejšího věku doprovázel svého otce do restauračních kuchyní, což v něm probudilo smysl pro dobré jídlo a zvědavost na všemožné chutě.

„Dej pozor, ať nezvrhneš ten táč, ano?“ varoval ho Jonathan, když zaplatil jejich svačinu.

Chlapec přikývl a pečlivě udržoval rovnováhu mezi svým *paninem* a lahví s vodou.

V restauraci bylo narváno. Místnost byla oválná, po celé délce měla prosklenou stěnu a byl z ní výhled přímo na letové dráhy.

„Kam si sedneme, tati?“ zeptal se Charly, ztracený uprostřed davu cestujících.

Jonathan si znepokojeně prohlížel hustý dav, který se tísnil mezi židlemi. Evidentně tu bylo víc zákazníků než volných míst. Pak se jakoby mávnutím kouzelné hůlky uvolnil stůl u prosklené stěny.

„Na levobok, plavčíku!“ zvolal a mrkl na svého syna.

Přidal do kroku, když vtom do vši té vřavy zazvonil telefon. Jonathan zaváhal, jestli ho má vzít. Přestože měl plné ruce – v jedné ruce svíral rukojeť kufru na

kolečkách a v druhé držel tác – pokusil se vyndat telefon z kapsy saka, jenže...

To je ale bláznivec! Zoufala si Madeline, když spatřila dav cestujících, který zaplavil restauraci. Myslela si, že si před letem na chvilku odpočine, ale nenašla žádný volný stůl, kam by si sedla!

Au! vykřikla málem, když jí jedna bezohledná teenagerka dupla na nohu, aniž se jí omluvila.

Zatracená malá káča, pomyslela si a vrhla na ni přísný pohled, na který dívka odpověděla nenápadně zvednutým prostředníčkem, o jehož významu nebylo pochyb.

Madeline neměla ani čas cítit se tímto útokem rozhozená, protože právě spatřila volný stůl u prosklené stěny. Přidala do kroku, aby jí toto vzácné místo neuniklo. K cíli jí zbývaly stěží tři metry, když vtom jí v kabelce zazvonil telefon.

Ted' ne!

Nejdřív se rozhodla, že to nevezme, ale pak si to rozmyslela: určitě to je Raphaël, který ji hledá. Neobratně si přendala tác do jedné ruky – *Bože, jak je ta čajová konvice těžká!* – a druhou hledala v kabelce mezi objemným svazkem klíčů, diářem a rozečteným románem svůj mobil. S námahou ho vytáhla a přiložila ho k uchu, když vtom...

*

Madeline a Jonathan do sebe prudce narazili. Čajová konvice, jablko, sendvič, lahev Coca-coly, sklenice vína: všechno vylétlo do vzduchu a dopadlo na zem.

Charly, překvapený srážkou, upustil svůj tác a rozplakal se.

Husa! rozčílil se Jonathan a s obtížemi vstal.

„Dávejte pozor, kam šlapete!“ vykřikl.

Hrubíán! rozzlobila se Madeline, když se vzpamatovala.

„Ach! Takže je to ještě ke všemu moje chyba? Je tomu právě naopak, kamaráde!“ pomyslela si, zatímco sbírala na zemi telefon, kabelku a klíče.

Jonathan se sklonil ke svému synovi, aby ho uklidnil, a zvedl ze země zabalený sendvič, sklenici s vodou a svůj mobil.

„Viděl jsem ten stůl jako první!“ rozhořčil se. „Už jsme si téměř sedali, když jste se přiřítla jako lavina, aniž...“

„Děláte si legraci? Já jsem ten stůl viděla dřív než vy!“

Hněv u mladé ženy zdůraznil anglický přízvuk, do té doby nepostřehnutelný.

„To je jedno, vy jste sama, zatímco já mám s sebou dítě.“

„Krásná výmluva! A proč by vám to, že máte caparta, mělo dávat právo, abyste mě odstrčil a polil mi halenku!“ stěžovala si, když objevila na své zavazovací halence skvrnu od vína.

Konsternovaný Jonathan zavrtěl hlavou a zvedl oči ke stropu. Otevřel ústa, aby protestoval, ale Madeline ho předběhla:

„A hlavně, já nejsem sama!“ zdůraznila, když spatřila Raphaëla.

Jonathan pokrčil rameny a vzal Charlyho za ruku.

„Pojď, půjdeme jinam. Pitomá káča...“ řekl a zamířil ven z restaurace.

Let Delta 4565 opustil New York v 17 hodin a zamířil do San Franciska. Jonathan měl takovou radost, že má u sebe svého syna, že si nevšiml, jak čas ubíhá. Od rozvodu rodičů měl Charly panický strach z letadla. Bylo vyloučené, aby cestoval sám nebo během letu usnul. Celých sedm hodin si tedy vyprávěli veselé příběhy a anekdoty, podvacáté shlédli celý film *Kráska a tulák* na notebooku a k tomu si pochutnávali na kelímcích zmrzliny Häagen-Dasz. Takové hýčkání bylo vyhrazeno pro business class, ale jedna hodná letuška, kterou okouzila Charlyho tvářička a neobratný šarm jeho otce, porušila pravidla.

Let Air France 29 odstartoval z letiště JFK v 17 hodin 30 minut. V pohodlí business class – Raphaël uměl rozhodně věci zařídit – si Madeline prohlížela fotografie z newyorského výletu ve svém fotoaparátu. Přitisknutí s Raphaëlem k sobě sledovali s nadšením nejhezčí okamžiky jejich cesty, která byla ochutnávkou líbánek. Pak si Raphaël zdříml, zatímco Madeline už po bůhvíkolikáté zhlédla Lubitschův *Obchod za rohem*, který na požádání pouštěli na videu.

Díky časovému posunu nebylo ještě devět hodin, když Jonathanovo letadlo přistálo v San Francisku.

Jakmile opustili letadlo, Charly, zbavený své úzkosti, usnul v otcově náručí.

V příletové hale pátral Jonathan po svém příteli Marcusovi, s nímž vlastnil francouzskou hospůdku uprostřed North Beach a který pro něj měl přijet. Stoupl si na špičky, aby převýšil dav lidí.

„Překvapilo by mě, kdyby tu už byl!“ zamumlal.

Nakonec rezignoval a rozhodl se ověřit si, jestli nemá v telefonu nějakou zprávu. Jakmile dezaktivoval mod „letadlo“, objevila se na displeji zpráva:

Vítám tě v Paříži, draboušku! Doufám, že sis během letu odpočinula a že Raphaël moc nechrápal ;-) Promiň mi to, co jsem ti před chvílí řekla: jsem ráda, že se vdáváš a že jsi našla muže, který tě dokáže udělat šťastnou. Slibuju ti, že udělám vše, co je v mých silách, abych se své role družičky zhostila se vši vážností a velkolepostí!

Tvá věrná přítelkyně Juliane.

Co je to za blbost? pomyslel si, když si ji přečetl. Nějaký žert toho praštěného Marcuse? Několik vteřin si myslel, že je tomu tak, ale pak si pořádně prohlédl telefon: stejný model, stejná barva, ale... nebyl jeho! Rychle se podíval na elektronickou poštu, aby zjistil, kdo je jeho majitelem: jistá Madeline Greeneová, která žije v Paříži.

Kruci! zaklel v duchu. To je telefon té holky z JFK!

Madeline se podívala na hodinky a potlačila zívnutí. Půl sedmé ráno. Let trval jen něco přes sedm hodin, ale kvůli časovému posunu přistálo letadlo v Paříži v sobotu ráno. Roissy se velmi rychle probouzelo. Stejně jako v New Yorku i tady zaplavili cestující odlétající na vánoční prázdniny v tuto časnou ranní hodinu letiště.

„Opravdu chceš jít dneska do práce?“ zeptal se Raphaël, když čekali u pásu na zavazadla.

„Samozřejmě, draboušku!“ odpověděla a zapnula

telefon, aby se podívala na poštu. „Vsadím se, že už tu mám několik objednávek.“

Nejdřív si poslechla hlasovou schránku, kde jí nějaký ospalý a rozvláčný hlas, který vůbec neznala, zanechal zprávu:

„Ahoj Jone, tady je Marcus. Ehm... mám nějaký problémy se svým 4L: teče mu voley, kteréj... no, vysvětlím ti to pozdějc. Chci ti jenom říct, že budu mít asi trochu zpoždění. Promiň...“

Co je tohle za poděsa? řekla si v duchu, když zavěsila. Někdo, kdo si spletl číslo? Hmm...

Zmocnily se jí pochyby a pozorně si telefon prohlédla: byla to stejná značka, stejný model... ale nebyl její.

„A hergot!“ řekla nahlas. To je telefon toho blázna z letiště!“